

Egyetem

A SZEVEDI FELSOROKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

Személyes példákkal

Szűntelenül újat, többet, másféle cílial és tartalommal — az információrobbanás korszakának közismert követelménye s a társadalmi igények növekedése egyre fokozódó terheket ró minden téren a szakemberek képzésével foglalkozó intézményekre. Az orvosképzésben is növekedtek a képzési feladatok. Amikkel — egyelőre még — nem tud lépést tartani az oktatás-nevelés minden feltétele. A kubatúra, az anyagi támogatás, az oktatói létszám nem növekedett a kellő mértékben — mindennek következtében a képzésben résztvevők terhelése fokozódott, s ugyanakkor az egyénekre bontva egyenlőtlené vált. E tényezők pedig nyilván hozzájárultak ahhoz, hogy a szemlélet nem változott meg az új követelményeknek megfelelően.

Új követelmények

Az oktatási reformban kifejeződésként jött az új követelményeknek való megfelelés „hogyan”-ját egészségügyi kormányzatunk az egyetemre bízta. (Az eddigi tapasztalatokból levonható következtetések szerint helyesen — a közeljövőben azonban szükségessé látszik még néhány központi intézkedés; pl. a reformok megvalósítását irányító vezetők egyetemes, központi továbbképzése; az intézetvezetők politikai felkészítése az új feladatokra; módszertani előkészítés az ifjúsággal való élő, közvetlen kontaktus kialakítására.)

Nyilvánvaló, hogy az orvosképzésben is csak szakmailag, politikailag, pedagógiaiilag megfelelő szinten levő vezetőikkel és oktatóikkal lehet megvalósítani az oktatási reformot. Olyanokkal, akik ismerik a jövő orvosainak oktatásában, nevelésében reájuk háruló felelősséget, feladatokat és igyekeznek azoknak megfelelni. Akikben tudatosul a „mottó”:

„Az ifjúság nagyszerű dolgokra képes, s ha személyes példákkal járunk előtte meg is teszi és feleltet bennünket, idősebbeket. Mivel mindkét irányban erőnyes ez, tőlünk függ, hogy negatív vagy pozitív irányba fejlődjenek.”

Orvosegyetemünkön a cél természetesen az, hogy a jó irányba vessék a hallgatókat. Ennek a célnak a szolgálatában, a komplex nevelési terv megvalósításának mintegy első állomásaként idén új kezdeményezés született — nevelési értekezleteket tartottak.

A nevelési értekezletek

A közvetlen véleménycsere olyan fórumait próbálták megteremtteni, ahol egy-egy évfolyam képviselői, az őket oktató intézetek vezetői, a patronálótanárok, a KISZ, a nevelési bizottságok képviselői, az oktató-kórházak, a kollégiumok illetékesei, a kar vezetőinek irányításával és ellenőrzésével a komplex nevelési tervek alapján számot vetnek, eszmét cserélnek arról, hogy az előző évben mit is végeztek, illetve felméri a következő feladatokat.

A tanulmányi csoportok értékelése — a kiváló és a gyengék külön kiemelésével — a közöségi, közéleti munka számbavételé, az intézetek, az oktatók tevékenységének a hallgatók által való értékelése jó keresztmetszét adta a jelenlegi helyzetnek.

A második évek „számadásán” például sok szó esett arról, hogy mennyi tényezőtől függ és hogyan megy végbe egy évfolyam közösségé formálása, s ebben milyen nagy szerepe van a patronáló tanárnak — akit ugyanakkor senki, sehol nem készít fel erre a munkára. Kiderült, hogy az eddiginél sokkal jobban oda kell figyelni arra, hogy a hallgatókat megtanítsák gazdálkodni saját energiáikkal. Felhívták a figyelmet arra is, hogy mennyire fontos az intézetek, a tantárgyak közötti jó koordináció, a jó tanrend, az oktatók megfelelő módszertani felkészültsége. Az oktató-kórházak képviselői pedig olyan lényeges problémákat vetettek fel, hogy például tapasztalataik szerint a hallgatókban az egyetemen nem alakul ki megfelelően az önképzés igénye, a gyakorlatok idején a közéleti, politikai aktivitásuk szinte nulla, ugyanakkor jónéhányan úgy viselkednek kórházi munkatársakkal, mintha máris orvosok lennének, — az orvos igazi, sajátos viselkedési jegyeit azonban nem hordozzák magukban, de nem is ismerik. — Szó esett arról is, hogy a hallgatók egy részének az egyetemre kerüléskor még alapvető tanulási készségei sincsenek kialakulva, sokakat itt kellene megtanítani tanulni. Figyelmeztetnek a tapasztalatok, hogy a jelenlegi felvételi rendszer, — aminek keretében a szaktárgyak fokozott jelentőséggel bírnak, az általános műveltség rovására — már a középiskolásokban kialakít egyfajta érdekszemplicitést, ami a hivatástudat helyét foglalja el. Szülői, tanári, társadalmi felelősségre, összefogásra van szükség e szemlélet térhódításának megakadályozására. — Ugyanakkor „házon belül” megoldandó konkrét gondokat is felvetettek: igényt az önképzési, önművelési lehetőségekre (például klubra, tornacsarnokra, uszodára) vagy például igényt a betegkel való jobb, hasznosabb kapcsolatok kialakításának lehetőségére.

Formáló fórumok

Ilyen, s ezekhez hasonló problémákról, teendőkről esett szó a SZOTE évfolyamainak nevelési értekezletein. Az őszinte hangulatú, több órás eszmecsereken bebizonyosodott, hogy e kezdeményezés jó, a nevelési értekezletek elemző, figyelemfelhívó, ellenőrző, szemléletformáló fórumává válhatnak az oktatásnak és nevelésnek. Segítenek az oktató-nevelő centrikus szemlélet kialakításában éppúgy, mint abban, hogy az egy-egy évfolyam nevelésével foglalkozók testületé váljanak, s kollektív nevelőtevékenységet végezzenek — annak érdekében, hogy az új követelményeknek mindenben megfelelő orvosokat képezzenek a Szevedi Orvostudományi Egyetemen.

Jogászhét '77 — Jogászhét '77

A pontosan egy esztendővel ezelőtt megrendezett „Nem ütök a jogászt agyon!” játékos-humoros-tréfás sportvetélkedő már akkor jelezte: nagyszerű diákhagyomány teremődött. Az idén, a hagyományformálás céljával, újabb ötlenként került sor november második felében az I. Jogászhét eseménysorozatára. A szevedei jurátusok sajátos időszámítása szerint azonban valójában két héten át állt a vigalom, tartott a nagy-nagy „Juszticia-ünnep”.

No, de ne vágjunk tapintatlanul a történetek elébe, lássuk csak sorjában, mit örökíthetett meg a krónika az utókor számára!

Az említett időszak első hét napján a sportszerető, mozogni vágyó lányok-fiúk tombolhatták ki magukat. Ugyanis már november 14-én megkezdődött a pontvadászat a jogi kar egyes évfolyamai között, hogy kellő alappal indulva a küzdelemben, a következő esztendőre egyikük ki-sajátíthassa magának a „legjogászbab jogászok” megtisztelő címet. Már a kezdeti sikerekért is alaposan meg kellett küzdeniük mindkét nem képviselőinek: az Ady téren kispályás labdarúgásban, asztaliteniszben és sakkbán, a SZUE hullámai között pedig vízilabdában mérhették össze tudásukat, erejüket, ügyességüket. Az előjátékban, vagyis a Jogászhétre való bemelegítésben végül is a harmadév diadalmaszkodott.

Nem kevés fejtörést okoztak az ifjú jogászelőtteknek az úgynevezett előfeladatok, melyekben a vetélkedőknek kafi érdekességeket kellett gyűjtenük. Egy-egy sikeres megoldás az oktatók pa-

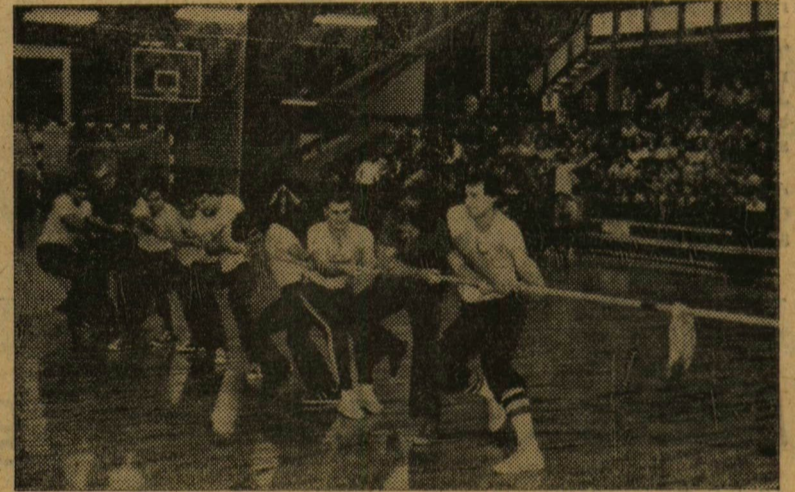
szép jogászhagyomány varázsát, erejét, azt, hogy Szeved lakói — akár a rádióból, akár a tavaly láttottak alapján — jól emlékeznek még a jogászság elmúlt évi nagy „ájtatos” összefövetelére.

Az ígért program nem is maradt el a várakozástól — ezt

nül a felvonulók között megbúvó szakállas apoló aratta.

Világhírességek a kötél végén

A hasonló jellegű vetélkedőről szinte már elmaradhatatlan

Ugy tűnik, az oktatók, hallgatók kondíciójával nincs baj

mindjárt az elején leszögezhetjük! Néhány perccel öt óra előtt megszólaltak a fanfárok, s a Hírnök (Varró Dénes) Üdvözlő szövegében köszöntötte a jelenlevőket, akik között ott volt dr. Antalffy György rektor, a vetélkedő díszelnöke, a Bírák Tanácsa (azaz a zsűri) tagjai között dr. Rác János oktatási rektorhelyettes, Spiegel József, a KISZ KB Honvédelmi- és Sportosztályának helyettes vezetője, Gyárfás Tamás

tévétna után a szót a két játéktevezető — Novotny Zoltán és Radnóti László — vette át, s máris kezdődhetett a játék, a móka. Mindjárt elsőnek a legerősebbek léptek színré a kötélhúzásban, amely versenyszámban nem kis szerep jutott a meghívott olimpiai, európa- és világbajnok élsportolónak, Gedő György, dr. Konrádi III. Ferenc, Németh Miklós és Récz László ugyanis egy-egy évfolyam csapatát erősítették a versengésben. (Közvetlenségükkel, lelkes segíteni akarásukkal nagymértékben hozzájárultak a rendezvény sikeréhez.) Amíg a pályán dagadtak az izmok, fogyott a szusz, a tribünök mellett már készülődtek a pikánsfutás résztvevői. Lányok-fiúk szetterpeszlott lábalk között hátranyújtott, szorosan összefont kezekkel igyekeztek minél hamarabb célba jutni.

Az események jófilmszerűen peregtek tovább. Már a következő évi argentinai labdarúgó-világbajnokság jegyében került sor a Jogász Mundial '77 döntőjére a joghallgatók válogatottja és a veridégsportolók együttese között. A megfelelő gömbérek ebben az esetben azonban csak, mellékes szempont lehetett: ezt a játékot ugyanis papírból, habszivacsból összegyűrt kockával játszották. A találkozó — a közönség nagy öröme — 3:0-as hazai győzelemmel ért véget. A kockafocihoz hasonló nagy sikert hozott az oktató-paródia-bemutató. A tanárok — ha jól figyeltek — egy-egy kitűnő alakításban bizony alaposan magukra ismerhettek...

Veszélyben a zsűri

Az erősek, illetve a fineszesek játéka volt a kevés lábball elnevezésű műsorszám, amelyben az évfolyamok hét-hét tagja azon ügyeskedett, hogy minél kevesebb lábbon tegyék meg a kitűzött távolságot. Akadt, aki egymaga kapott fel három könnyebb testsúlyú kislányt, az okosabbak viszont egymásba fonódva, fenéken csúszva oldották meg a feladatot. Ezután sem volt megállás, a játéktevezető máris újabb csapatára szólították a versengőket. Ha nem is valódi amerikai stílusban, azért igazán élvezetes rugby-mecceket láthatott a közönség. A húszfős csapatoknak alaposan meg kellett izzadniuk a pontokért, mert bizony a tojás alakú labda néhányszor csúnyán megtrefálta a játékosokat. Persze, a küzdelem hevében időnként az óvatosságról is megfedekeztek, s nem egy alkalommal csak a szeszenc mentette meg a zsűri asztalát a megsemmisítő erejű árártól.

A lelátón árgus szemekkel figyelte a mérkőzéseket Józsa (Folytatás a 2. oldalon.)

Az e századi Julius Caesar fogadja hódolói üdvözlését

rodizálásában, a kari-ka-túra-készítésben, az egymást cseplő nő-ták faragásában, valamint a jogi szövegek félremagyarázásában méltán aratott nagy sikert a bemutatón.

Nővérke — szakállban

A rendező stáb tagjai nem titkolt izgalommal és örömmel tekintettek szét november 20-án, késő délután az újszevedi Sportcsarnokban. Az ok egyszerű: a szép számban összegyűlt nem jogász vendégsereg ékesen bizonyította

újságíró, s természetesen a jogi kar oktatói és hallgatói. A nézők még a csaszuska csatába hívó szavait izlelgették, amikor a küzdőtérre bevonultak az évfolyamok képviselői. A színpompás demonstráció nem mindennapi látványt nyújtott: voltak közöttük sport-egyenruhába bújt jogászok, Julius Caesar személyesen és a római nép e századi hírnökei, valamint egy ember-százlábú. A közönség körében azonban a legnagyobb sikert kétségtele-

„Mese” nincs — itt sántáknak, bémáknak is tornáznunk kell!

Jogászhat '77 - Jogászhat '77

(Folytatás az 1. oldalról.)

György is, aki bölcsészhallgató létére most csupán vendégként számíthat az eseményeket. Látszólag szívesen közeledik állna. Kérésre, bizony jó adag nosztalgiaival mondta el véleményét a vetélkedőről:

— Látván est a színes forgatagot, én csak irigykedni tudok, a

nyének befejező számát. A feladat az volt, hogy melyik együttes fiai képesek a lehető leggyorsabban az egyikről a másik oldalra vinni zsákbán a választott Vesta-szúzeket. Természetesen a találgatás nem elsősorban a szállítóeszközként igénybevett zsákok feliratára vonatkozott... Így ez a műsorszám is forró sikert váltott ki, s szerencsére a jöreköl-

joghallgató-lány ért el. Az eredeti tervek szerint az első díjat ezzel el is nyerte volna — egy televíziókészüléket. Menet közben azonban másként döntött a rendező stáb, s a díjakért, tehát a tévé mellett egy magnetofonért és egy táskarádióért, a totót legjobban kitöltő hat versenyzőnek meg kellett küzdenie egymással. Ez idáig nem is lett volna baj. A hiba csak abban volt, hogy az említett lány egyedül töltötte ki teljesen helyesen a szelvényt, a fiúkkal való előnytelen küzdelemben viszont neki csak a másodikkal nyertemért jutott... Még ez is szép teljesítmény volt!

E kis közjátéktól eltekintve valóban kellemes délutánt tölthettek november 20-án a Sportcsarnokban az érdeklődők. Hatalmas ováció fogadta a Bírák Tanácsának elnökét, dr. Rácz Jánost, aki kihirdette a végeredményt, s átnyújtotta az évfolyamok képviselőinek a helyezéshöz illő ajándékokat: az utolsó-nak citromot, sorrendben visszafelé haladva egy üveg savanyú uborkát, kétkilós kenyeret, kolbászt. A végső győzelmet megszerző, a legnagyobb létszámban jelenlevő, legteljesebb harmadévesek pedig sonkával „csillapíthatták” éhségüket. A vetélkedő záróakkordjaként közel négyszáz torokból harsant fel a jogászduló.

További hírek

Természetesen ezzel még korántsem ért véget a Jogászhat '77 eseménysorozata. November 22-én az elsőévesek adhattak számot arról, mit sikerült elsajátítaniuk eddig a római jog tudományából. Az azt követő napon a közelgő kubai Világifjúsági Találkozó jegyében vetélkedtek egymással a

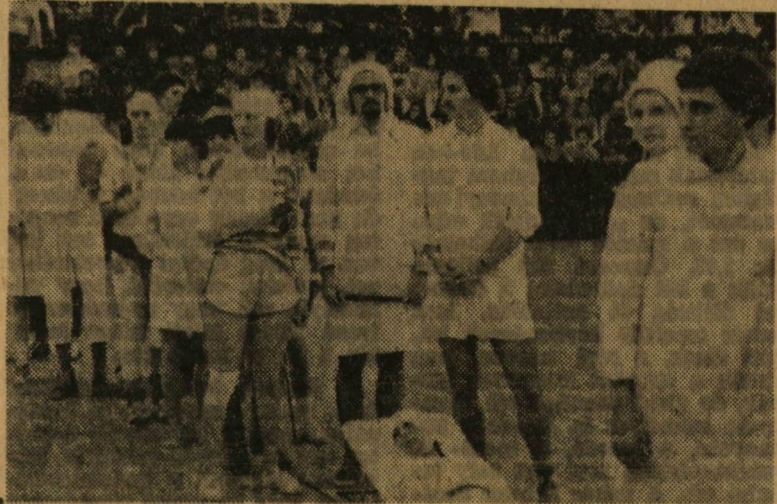
Bajnokságot nyertek

A közelmúltban befejeződött a városi kézilabda-bajnokság, amiben intézményeink több csapata szerepel. Legeredményesebben közülük idén a SZOTE Lendület SK női együttese küzdött, nagy fölénnyel megnyerte a bajnokságot. Boros László edző csapata — Tandós Edit, Török Júlia, Deák Magdolna, Rácz Edit, Szabó Júlia, Podor Júlia, Egedi Erika, Vadasszán Aurélla, Lódi Eszter, Bayer Hedvig, Agoston Katalin, Csoztor Mária, Bieskei Irén, Podhola Irén, Szabó Klára — 18 mérkőzésből 16-ot megnyert, s

mindössze kétszer szenvedett vereséget. 317 gólt lőttek (legtöbbet Rácz Edit).

Sikerrel szerepelt ebben a bajnokságban a Tanárképző Főiskola II. csapata is, a 8. helyet szerezték meg, a JATE gárdája a 8. helyen végzett.

A férfiak mezonyében viszont a tudományegyetemisták szerepeltek legjobban a városi kézilabda-bajnokságban csapataink közül. A JATE együttese a harmadik helyet harcolta ki, a Tanárképző II. csapata a 9., a SZOTE gárdája 10. lett.

A „szakállas ápolónő” a felvonulók soraiban

többi karhoz képest ez gyönyörű! Sajnos, nálunk nemigen lehetne hasonlót szervezni...

Mire ismét a játéktérre pillantottunk, ott már az oktatók kavalkádjá fogadták. A derekukra erősített luftballonok közül igyekeztek egymászt kipukkasztani a léggömbvadászat során, majd pedig nem hiányozhattak a vezetési szakszemináriumról sem. Svéd-padon lépegetve próbálták kormányozni a parketten haladó zsebteljes kisautókat. Produkciójukért ha jogosítványt nem is érdemelték, minden esetre tanúbizonyosságát teheték ügyességüknek.

„Vakfoci”

Az újabb pontszerző alkalmakat jelentő jogi félrcmagyarítás és a féllábás sorverseny után pihentetőként látványos futbalcsatának lehetünk szemtanúi. A tájékozási (avagy csákós) foci újszerű szabályai a kaján humort sem nélkülözték. Az oktatók, illetve a hallgatók csapatának tagjai strandlabdával, arc elé erősített hosszú, vödör alakú csákóban viták valóban izgalmas mérkőzést. Az ily módon „csökkentő”-vá vált játékosok forgolódása, bizonytalankodása gyakran ragadtatta derűs kacajra a nézőket.

Hosszas találgatás előzte meg az évfolyamok pontgyűjtő verse-

csü hölgyek is épségben megúszták az elrablást.

Vitatott nyereség

Az egyébként nagyszerű szórakozást, kiváló vasárnapi időtöltést nyújtó vetélkedőnek egyetlen kevésbé megnyerő mozzanata volt a totó-nyereségjáték. A program elején érkeztek többsége 13-1-es tesztlapot kapott, sporttörténelmi kérdésekkel. Telitalálatot mindössze egy negyedéves

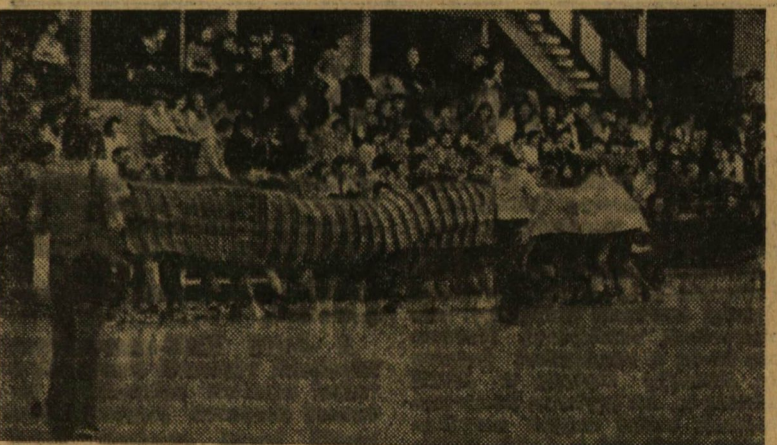

Igy szurkoltak csapatuknak a harmadévesek — nyertek is!

jogi kar alapszervezete. 24-én délután pedig — a szegedi jogászság történetében először — az ötödévesek búcsúztak el oktatóiktól, diaktársaiktól. Az első ízben megrendezett szegedi Jogászhat rendezvényeit november 25-én, a másnap hajnalig tartó mulatozás, a hagyományos őszi Jogászbál zárta.

Végzőként: az események, főleg azoknak, akik látták, maugok is részesei voltak, önmagukért beszéltek. A krónikásnak ezek után nem maradt más hátra, minthogy — ime — lejegyezze őket, s mindenféle értékelés, összehasonlítás helyett mindössze annyi megjegyzést tegyen: szép és nagyon hasznos diákhangomány formálódik a szegedi jurátusoknál!

SZALAY ZOLTÁN

Ember-százlábú a negyedik évfolyam képviselőiben

(Fotók: Búzasi Gábor)

Földrajzi tanulmányok

Az Acta Geographica ez évi számában 12 szerző 10 tanulmányban közli a Természeti és a Gazdasági Földrajzi Tanszék oktatóinak legújabb tudományos eredményeit. A 140 oldal terjedelmű, gazdagon illusztrált tanulmánykötet orosz és angol nyelvű kiadás. Így hozzájárult a tanszék külföldi kapcsolatainak bővítéséhez is.

Krajkó Gyula: A gazdasági körzetek taxonómiai szerkezete az Alföldön című tanulmánya széles körű kutatómunkára épülve hasznos információkat szolgál a területfejlesztés irányának meghatározásához. Abonyi Gyuláné: Az élelmiszer-gazdasági főágak faktoranalitikus modell alapján mért talajlétségi szintjének területi differenciáltsága és összhangja című munkája a gazdálkodás területi szervezésének

és tervezésének javítását célozza. Mészáros Rezső: Ipari tevékenység Bács-Kiskun megye termelőszövetkezeteiben című dolgozata a címben jelzettek összefüggéseit és területi kapcsolatait elemzi.

A Tóth József—Dövényi Zoltán szerzőpár A népességi folyamatok főbb jellemzői Magyarországon 1900—1941. között című anyagban századunk első felének demográfiai folyamatait jellemző ismérveket határozza meg. Krajkó Gyula—Abonyi Gyuláné—Gál Lászlóné közös tanulmánya. A területi struktúra átalakítására vonatkozó vizsgálatok a Békési alkörzet példáján, a területi hatékonyság növelését szolgáló racionális gazdasági szerkezet kialakításához járul hasznos információként. Viktor Frolov Csehszlovákia ipari fejlesztési útjának hatásáról ír az ország

ágazati és területi szerkezetének alakulására. Jakucs László Magyarország karsztvidékeinek kialakulását, szerkezetét, fejlődéstörténetét mutatja be sokrétűen, s ismerteti ezek típusait. Jakucs László—Bárany Ilona—Mezősi Gábor a Moszkvában megrendezett XIII. Nemzetközi Földrajzi kongresszus elméleti geometriológiai eredményeit összegzi. Andó Mihály—Vágás István a tiszai vízrendszerek árvizeinek főbb jellemzőiről szólva átfogó természeti földrajzi szemlélettel vizsgálják a tiszai vízrendszer árvizeinek problematikáját. Bárany Ilona—Mezősi Gábor A karszt-korrózió néhány faktorának kapcsolata egy bükkői dolina példáján című munkájukban a talaj mikroflórájának expozíciós különbségeire hívják fel a figyelmünket.

Kolesz-sport

Hárman üljük körül az asztalt, és arról beszélgetünk, hogy a tanárképző főiskolához tartozó három kollégiumnak milyen a sportélete.

— Mi is ennek az egésznek a célja? — kezdi Henger Péter, a KISZ V. B. sportfelelőse. — Elsősorban a kollégiumon belüli közösségi élet kialakítása és fejlesztése, másodsorban további lehetőség a mozgásra, a szellemi munka utáni felüdítő, frissítő kapcsolódásra. Az irányító szerepkört itt is a KISZ V. B. látja el, a felszerelést a Testnevelési Tanszék adja. Minden kollégiumban megbízott sportfelelős van, a Hámán útiban Kozma Veronika, a Petőfi kollégiumban Vili Lajos, a Telekiben Magyar Edit.

Mindezt szinte egy szuszra mondja végig, és gyorsan új kérdésen gondolkodom, mielőtt el nem veszünk az elméleti célok gondosan megfogalmazott szövegrágai között.

— Őszintén, mi is van hát a gyakorlatban? — próbálok szigorúan hatni Kozma Veronikára, a Hámán kollégium sportfelelőse.

— Megpróbálok őszintén. — válaszolja — Jó időben semmi probléma, van egy tágas udvar, késő estig döngetik a falát a srácok a focival. Őket egyáltalán nem kell noszogtatni, szívesen játszanak maguktól is. Rossz időben már beszorulunk a kollégium épületében levő tornaterembe, amelyhez külön kulcsot kaptunk. Itt lehet asztaliteniszezni, tollaslabdázni, lábteniszezni, kosárlab-

dázni. A lányok körében különösen a kosárlabda kedvelt, szobánként állítanak ki csapatot, s kis bajnokságokat szervezünk részükre. Uszodabérlete mindhárom kollégiumnak van, így nekünk is. Most jött divatba a „fogyi-torna”, elég szép számmal látogatják a lányok, senki sem akar fölös kilókat.

— A másik két kollégiumban milyenek a lehetőségek?

— Sajnos, ott távolról sem ilyen derűs az összkép. A két kollégium egy tornatermet használ, ami nagyon kicsi és csak heti egy-egy alkalommal adott a számunkra. Legrosszabb helyzetben a Petőfi kollégium fiúlakói vannak, egyszerűen nincs hol focizniuk. A SZOTE pályáira szoktak lejárni, de itt legtöbbször nem kívánatos vendégek. A Teleki kollégiumnak van egy követendő példája: szerződést kötött a DÉLEP-pel, a főiskolás lányok sportvetélkedőt szerveznek a válsálat KISZ-fiataljainak, a kollégium lakói viszont használhatják a DÉLEP nemrégiben felépült sportszarnokát.

A zárzó végül Kozma Veronikára:

— A közeljövőben jelentősebb események már nem lesznek, jön a vizsgaidőszak. Tavasszal azonban ismét megrendezzük a három kollégium közötti „Kolesz Napok” sportversenyét. Akkor majd ismét elbeszélgethetünk, most azonban sietnem kell, kosármeccs lesz, és a mi szobánk játszik!

LAZÁNYI JÓZSEF

Pályázati felhívás

A Magyar Újságírók Országos Szövetségének elnöksége és a Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség központi bizottsága pályázatot hirdet az újságíráshoz tehetséget és kedvet érző, 18—30 év közötti — nem újságírói munkakörben dolgozó — fiatalok számára.

Pályázni lehet nyomtatásban még nem közölt, aktuális térszemle, ifjúságpolitikai, gazdasági és kulturális témájú, az újságműfajok sajátosságainak (riport, cikk, interjú stb.) megfelelő írásokkal.

Egy pályázó legfeljebb három — egyenként 4—5 gépelt oldalnál nem hosszabb — írással pályázhat. A pályamunkákat gépelve, 3 példányban — részletes önéletrajzzal együtt — kell beküldeni.

Pályadíjak

2 db	I. díj	3000—3000 Ft
A KISZ központi bizottságának különdíja		3000 Ft
A KISZ Központi Bizottságának különdíja		3000 Ft
4 db	II. díj	2000—2000 Ft
6 db	III. díj	1000—1000 Ft

A pályadíjakon kívül a kiemelkedő pályamunkákat a bíráló bizottság elismerő oklevéllel jutalmazza. A pályázat első helyezettjei előnyben részesülnek az újságírói gyakorlatok alkalmazásakor és mentesülnek az újságírói iskola írásbeli és szóbeli felvételi vizsgálatól. Ezenkívül a dínyertes és oklevéllel jutalmazott pályázók felvételre nyerne a 1978 szeptemberében induló újságíró stúdióra.

A pályamunkák beküldési határideje: 1978. január 15.

Eredményhirdetés: 1978. március 21.

Cím: 1368 Budapest, Népköztársaság útja 101. (MUOSZ Oktatási Igazgatóság)